

Skovkasjererforretningerne kunde henlægges til selve Forstvesenets Embedsmænd (af de Skovkasjerere, som ei ere Amtsforvaltere, ere 1 Herredsfoged, 4 Landvæsenstommisairer, 1 kongelig Godsforvalter og 1 Skovrider);

Domaineinspectionen kunde overdrages til særlig antagne, dertil skiftede Privatmænd (den ene af de to kongelige Godsforvaltere, som ei er Amtsforvalter, er en saadan Privatmand), og

de øvrige foransførte Forretninger (Documentstempling, Udlevering af Bevillinger v. dsl.) kunde t. Ex. henlægges til de vedkommende Politimestre.

I Henseende til de derefter tilbageblivende Forretninger da skjønes der efter Fleertallets Anskuelse Intet at være til Hinder for, at Skatteberegningen sondredes fra Skatteoppebørslen — en Sondring, der efter selve Regjeringsforslagets § 4 synes at skulle indtræde for Vægs Vedkommende ikke mindre end for Møens og Ebeltoft Kredse.

Fleertallet anseer det i saa Fald rettest at henlægge den hele Skatteberegning med Udfærdigelsen af Skattebillerter for hver enkelt Skatteyder til selve Finantsministeriet. Mandtalslister over Skatteyderne m. v. blive aarlig at indsende af Communernes Bestyrelse, ligesom de udstedte Skattebillerter blive gjennem Communalbestyrelserne at tilstille vedkommende Skatteydere.

Skulde det befindes utilraadeligt at samle Skatteberegningen for hele Landet paa eet Sted, maatte den dog uden Betænkelighed kunne henlægges for hver Amtsraadskreds under den paagældende Dverøvrighed, der da tillige maatte udfærdige Skattebillerter til Yderne.

Ved Skatteoppebørslen troer Fleertallet, at Sognercommunernes Bistand lod sig benytte som Led i Skatteoppebørselsmaskineriet. Man har i saa Henseende meent at kunne foreslaae, at det overdroges Sogneraadet, som indkræver vedkommende communale Bidrag til Sognet og efter den nye Landcommunallov for en Deel til Amtsrepartitionsfonden, ogsaa at modtage de øvrige offentlige Skatter og

Afgifter fra de Beboere, der ikke i Egenffab af Fæstere skulle indbetale deres Skatter paa vedkommende Godscontoir. Til den Ende vilde Sogneraadet umiddelbart forinden Skatternes Forfaldstid have (Communallovens § 25) at beramme een eller flere Dage, paa hvilke Skatteyderne maatte indfinde sig med deres Skatter, samt at modtage disse, mod derfor at kvittere paa de af Ministeriet eller af Dverøvrigheden udsendte Skattebillerter.

Det vilde derefter være dets Sag snarest mulig at indsende de modtagne Beløb til Finantskassens, eller hvilken anden offentlig Kasse Finantsministeren i hvert enkelt Tilfælde bestemte. Indtil da maatte Sogneraadet være ansvarligt for det opkrævede Beløb, uden dog at undergives det særegne strenge Ansvar, som efter Ordn. 8de Juli 1840 paahviler de egentlige kongelige Oppebørselsbetjente. Liste over Restancerne blev derhos af Sogneraadet at tilstille Vedkommende ved Skatteterminens Udlob.

Det oversees naturligvis ikke, at denne Ordning vilde paaføre Sogneraadets alt iforveien meget optagne Medlemmer nogen Forøgelse baade af Meilighed og Ansvar, men vi skulle dog herved fremhæve, at Meiligheden under alle Omstændigheder meget væsentlig vilde forringes, naar det tilstodes Sogneraadet, som foreslaaet, at beramme visse Modtagelsesdage i dets Hjem, og, hvad Ansvarret angaaer, da sidde dets Medlemmer jo alt inde med de iøvrigt stadig stigende Communalafgifter. Ere nu end Statskatterne noget større, vilde dog Ansvarret i Realiteten være mindre end ved Communeafgifterne, idet hine strax efter Modtagelsen skulde affendes til deres endelige Bestemmelsessted, medens disse forblive i længere Tid i Sogneraadenes Besiddelse, og de ere derhos i hvert Fald saa betydelige, at Fordringen til Soliditet og Bederhæftighed, ved Siden af den øvrige Dygtighed, alt af denne Grund ikke vilde tilfidesættes hos de Mænd, som vælges ind i Sogneraadene. Hvervet som Sogneraadets medlem gjælder jo derhos kun for et begrændset Tidrum, og den Lettelse, Forslaget vilde hidføre for Skatteyderne i det Hele, blive saa stor, at den neppe kunde siges at være for